

Wetten en Voorschriften bij de Horeb

Tijdens de woestijnreis van het volk Israël vanuit Egypte naar het beloofde land Kanaän geeft God bij de berg Horeb (Sinai) zijn geboden, wetten en voorschriften.

Wet van God - De Tien Geboden

Mozes gaat naar de top van de Horeb, waar God is neergedaald. Daar spreekt God de volgende woorden: "Ik ben de Heer, jullie God, die jullie uit Egypte, uit de slavernij, heeft bevrijdt. Vereer naast Mij geen andere goden ...". En zo noemt God alle tien geboden die Hij het volk voorhoudt. Zie document "De wet van God" voor deze Tien Geboden, ook wel de Tien Woorden genoemd.

1. Er is één God	6. Niet doden
2. Geen beelden om die te vereren	7. Niet ontrouw zijn
3. Gods naam niet zomaar gebruiken	8. Niet stelen
4. Een rustdag voor mens en dier	9. Niet liegen
5. Respect voor ouders	10. Niet jaloers zijn

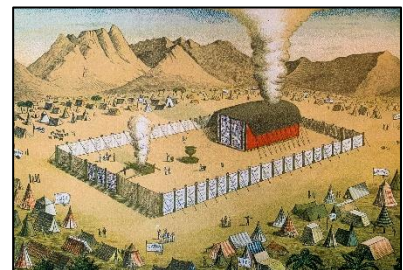
Ceremoniële wetten

Voorschriften inzake heilige plaatsen, personen, handelingen en tijden.

1. Tabernakel

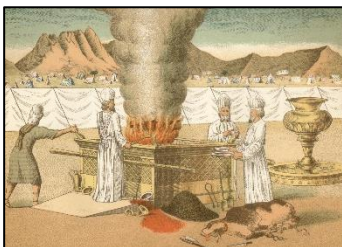
God geeft op de Horeb aan Mozes de volgende opdracht: "De Israëlieten moeten een heiligdom voor mij maken, zodat ik te midden van hen kan wonen. Ik zal je een ontwerp laten zien van de tabernakel en van alle voorwerpen die bij deze tent horen; houd je daar nauwkeurig aan".

Zie voor de samenstelling de presentatie "Tabernakel".

2. Priesters en Levieten

De priesters fungeren als "tussenpersonen" tussen het zondige volk en de heilige God. Alleen Aäron, zijn zonen en zijn afstammelingen mogen priester zijn. Priesters brengen de offers, bidden voor het volk, onderwijzen in Gods wet, treden op als rechter en gezondheidsinspecteur en werpen de orakelstenen om Gods wil te

zoeken. De Levieten (leden van de stam Levi) helpen de priesters bij hun werk. De hogepriester komt éénmaal per jaar in het Heilige der Heiligen om te pleiten voor het volk. De kleding van de priesters die dienst gaan doen in de tabernakel is door God voorgeschreven. Zie hiervoor document "Priesterkleding". God geeft ook voorschriften voor de inwijding van de priesters en de Levieten. Dit betreft onder meer de reinigingsrituelen. Aan het volk

worden heffingen opgelegd voor de instandhouding van de priesterdienst.

De priester spreekt over het volk de volgende zegen uit: "Moge de Heer u zegenen en u beschermen, moge de Heer het licht van zijn gelaat over u doen schijnen en u genadig zijn, moge de Heer u zijn gelaat toewenden en u vrede geven".

2. Offers

De Israëlieten moeten voortaan brand- en spijsoffers gaan brengen. De offers dienen om de zonden onder ogen te zien. Zonden die leiden tot de dood. Voor deze zonden is verzoening nodig, zonder welke de zondige mens niet kan omgaan met de heilige God. Het offerdier wordt gedood in plaats van de zondaar zelf. Dit offer is een voorafschaduw van het offerlam Jezus. Aan het kruis brengt Hij het volmaakte plaatsvervangend Offer voor de berouwvolle zondaar. Naast de plaatsvervangende offers brengt het volk ook offers als dank aan God.

Brandoffer - Als teken van toewijding aan God.

Graanoffer - Als teken van dankbaarheid voor wat God heeft gegeven.

Vredeoffer - Voor vrede met God en vrede tussen mensen onderling.

Zondoffer - Als verzoening voor onopzettelijke zonde tegen God.

Schuldoffer - Als verzoening voor onopzettelijke zonde tegen andere mensen. God verbiedt mensenoffers.

Graan- of spijs- of reuk- of dankoffers bestaan uit graan, olie of wierook.

Vredeoffer wordt ook wel maaltijdoffer genoemd.

Zondoffer wordt ook wel reinigingsoffer genoemd.

Schuldoffer wordt ook wel hersteloffer genoemd.

Als de Israëliet in het land Kanaän zal wonen, moeten zij bij het binnenhalen van de oogst de eerste schoof van hun gersteoogst naar de priester brengen. Die moet het heiligen aan God, samen met nog andere offers. De Israëliet moet in die tijd vasten. Dit geldt als een altijddurende instelling. Bij het oogsten zal ook gelden dat er voor de armen en vreemdelingen wat van de oogst moet blijven liggen. Bij al deze voorschriften wordt de sabbatsrust sterk benadrukt.

De offers zijn een geurige gave waarin God behagen schept.

Offerdieren moeten reine, volmaakte gave, dieren zijn.

God noemt bij name welke dieren rein en onrein zijn.

Sommige offers worden geheel verbrand, van andere offers eet de priester zelf een deel.

Eenmaal per jaar moet er een Grote Verzoendag zijn waarop de hogepriester een zondebok de woestijn instuurt om verzoening te doen voor het volk.

3. Feesten

1. Pesachfeest

Herdenking van de bevrijding en uittocht uit Egypte. Voor de eerste maal gevierd bij de uittocht, toen de doodsengel huizen met bloed op de deurposten voorbijging. Vanaf de viering bij de Horeb moet het volk jaarlijks het pesachfeest vieren. Het wordt in de avondschemer gevierd. De pesachviering wijst vooruit naar de bevrijding die Jezus Christus brengt door het offer van zijn bloed aan het kruis. Het feest duurt zeven dagen en men moet ongezuurde broden eten. Het volk geeft de eerstelingen van de gersteoogst.

2. Sabbat

God stelt bij de Horeb de sabbat, de zevende dag van de week, als volstreckte rustdag in. Niemand mag dan werken, de dag is een heilige dag aan God gewijd. Voor generatie op generatie moet die dag een teken zijn dat God hen heeft geheiligd, een teken van een eeuwigdurend verbond, want God rustte Zelf na de schepping van hemel en aarde. Het vieren van de sabbat is ook vastgelegd in de Tien Geboden. Voor het sabbatsjaar en het jubeljaar, zie hierna onder "Rechtspraak".

Later ingestelde feesten

- Pinksterfeest (50 dagen na Pesach). Herdenking van de wetgeving op de Horeb. Het volk geeft de eerstelingen van de tarweoogst.
- Loofhuttenfeest. Herdenking van de woestijnreis. Men verblijft dan in hutten.
- De Grote Verzoendag (jaarlijks). Er zijn twee bokken nodig. Het bloed van de ene bok neemt de Hogepriester mee naar het Heilige der Heiligen. De andere bok wordt via handoplegging beladen met de zonden van het volk en de woestijn ingestuurd.

Burgerlijke wetten

Voorschriften inzake rechtspraak, erfrecht, welzijnszorg en oorlogvoering. Geen enkel levensterrein (van heimelijke zonden tot openbare activiteiten en gedragingen) ligt buiten Gods beslag of is onbelangrijk voor de verbondenheid met God.

1. Rechtspraak

Denk aan de armen, handhaaf gerechtigheid, wees eerlijk, houd het belang van de ander voor ogen, behandel iedereen gelijk, pleeg geen bedrog, kom geloften na. Leg rekenschap af aan God (eigenaar van alle land en bezit) over eerlijke verdeling en goed gebruik. Voor priesters gelden nog stringentere regels. God geeft ook vele regels voor de seksuele moraal en huwelijkssituaties. Land en wijngaarden moeten in het zevende jaar (het sabbatsjaar) met rust gelaten worden. In het vijftigste jaar (het jubeljaar) moet er kwijschelding plaatsvinden voor alle inwoners van het land. Ieder mag terugkeren naar zijn eigen grond en familie. Gods voorschriften dienen het sociaal, economisch en geestelijk belang van het volk. God wil dat er in alle steden van het toegewezen stamgebied rechters en griffiers worden aangesteld. Zij moeten zorgen voor een zuivere rechtspraak. Beïnvloed de rechtsspraak niet. Wees niet partijdig. Neem geen steekpenningen aan. God wil dat in rechtszaken waarbij het te moeilijk is vonnis te wijzen, rechter en priester ter plaatse een uitspraak doen. Het volk moet drie vrijsteden aanwijzen waarheen iemand kan vluchten als hij per ongeluk een ander heeft gedood. God geeft ook voorschriften over getuigen in rechtszaken.

2. Erfrecht

God heeft bepaald dat dochters grondbezit erven van de vader als er geen zoons zijn. Zijn er geen kinderen, dan gaat de grond over op broers, Zijn die er niet, dan erven ooms. Zijn ook die er niet dan is de naaste bloedverwant de erfgenaam. Erfelijk bezit van grond moet binnen de eigen stam blijven. Daarom moeten meisjes trouwen met iemand van de eigen stam. God geeft ook voorschriften voor het zwagerhuwelijk.

3. Zorg voor lichamelijk welzijn

God maakt onderscheid in reine en onreine dieren. Dit zal ongetwijfeld ook een gezondheidsreden hebben gehad. Iemand die het kadaver van een onrein dier aanraakt, is ook onrein. God somt vele omstandigheden op waarin de mens onrein wordt (zoals kraamtijd, huidziekten, vloeiingen, vergieten en eten van bloed). Dit raakt mede de hygiënische omstandigheden. De priester vervult een rol bij het weer rein verklaren.

4. Gedrag in oorlogen

Het volk mag geen vredesverdrag sluiten met de volken die in Kanaän wonen. Bij de verovering van het beloofde land moeten de volken worden gedood. "Toon geen medelijden, spaar hen niet. Dien hun goden niet, want dat zou uw ondergang betekenen". Voor oorlogvoering buiten Kanaän stelt God regels. Vóór de strijd krijgen eigen strijders gelegenheid zich terug te trekken in met name genoemde gevallen (bijvoorbeeld voor een huwelijk). De aan te vallen stad wordt eerst een vredesregeling aangeboden. Afhankelijk van de afloop geeft God voorschriften. Bij langdurige belegering mogen boomgaarden niet worden vernietigd.

Centraal bij al deze wetten en voorschriften staat de **heiligheid**. God is heilig (volkomen "anders") en Hij wil die heiligheid (anders zijn, apart gezet) terugzien in Zijn volk doordat het anders leeft. De precies omschreven wetten en voorschriften wil het volk er voortdurend aan herinneren dat ze Gods volk zijn. De heiligheid is niet alleen maar een zaak van uiterlijkheden, maar vooral van het hart.

God zegt: "Wees heilig, want Ik ben heilig"

Nieuwtestamentisch: Anders zijn, want u hebt Christus leren kennen

God besluit zijn voorschriften met

"Houd je aan mijn voorschriften en leef ze na.

Ik ben de Heer, Ik heilig jullie.

Ik ben het die jullie uit Egypte heeft weggeleid om jullie God te zijn.

Ik ben de Heer."

Als het volk niet wil luisteren, zal God hen verstrooien onder vreemde volken.